

[Glønborg]

Alt dette taget i betragtning må vi sige, at tanken, der er ført frem flere gange i dag, om at arbejde for en bred samlingsregering som overgang i Afghanistan er den rigtige, og det vil vi da fra Kristeligt Folkepartis side gå varmt ind for.

Naturligvis er der et andet spørgsmål, som vi vel også må nævne, nemlig det, at der efter alt at dømme er en vis risiko for et blodigt opgør med de prosovjetiske politikere efter en sovjetisk tilbagevinding. Der kan blive tale om en de lange knives nat. Af den grund må det vel anses for sandsynligt, at de mest belastede af disse sovjetvenlige politikere og grupper vælger at forlade Afghanistan sammen med de sovjetiske tropper, og det må så blive deres problem.

Under alle omstændigheder mener vi, at det haster med at få gjort noget ved sagen først og fremmest for Afghanistans hjemmeboende befolknings skyld, men i meget høj grad også for Afghanistans bortflyttede flygtede befolknings skyld, for hele FN-systemets troværdigheds skyld og for det fattige naboland Pakistans skyld. Jeg synes, det er en urimelighed, at et land, der i forvejen har så store egne problemer, også skal bære den store belastning, det er at modtage de mange afghanske flygtninge.

Der er altså nok, som presser på at for få os til at gøre, hvad vi kan her og nu for at bringe disse umenneskelige tilstande til ophør, og vi betragter det dagsordensforslag, vi har været med til at fremsætte, som et lille bidrag til at hjælpe frem til en løsning.

Jørgen Tved (FK):

Der findes næppe nogen krig, som er så grusom som en borgerkrig; det har vi set mange eksempler på også i den nyere tids historie. Der lever danskere, der endnu kan huske, hvordan det gik til i Spanien fra 1936. Nogle af os kan huske, hvordan det gik til i Vietnam. Andre har erindringer fra andre steder: Afrika, Latinamerika osv. Overalt er nok den mest grusomme form for krigsførelse borgerkrigen, hvor to forskellige befolkningsgrupper, indbyggere i det samme land, indbyrdes slås om magten. Derfor er den krig, der foregår i Afghanistan, en meget ulykkelig krig, som naturligvis er befængt med alle de grusomheder, som en borgerkrig indebærer.

Når det så er sagt, skal jeg skynde mig at sige, at jeg er virkelig dybt imponeret over den enig-

hed, som er kommet til udtryk her i dag, hvor samtlige partier tager afstand fra grusomhed og krig. Jeg var rørt til tårer, da jeg hørte den konservative ordfører stå her og fortælle, hvor forfærdeligt det er, at nogle undertrykker andre, og altså i dette tilfælde, hvordan Sovjetunionen og kommunisterne i Kabul undertrykker den afghanske befolkning. Det sker, jeg havde nær sagt dagen efter, at man i avisen har kunnet læse, at den samme ordfører nu vil gøre, hvad han kan for at forhindre, at man i Nordisk Råd tager problemet om israelernes undertrykkelse af palæstinenserne op til debat. Man har altså meget bekvemt ét standpunkt, når det drejer sig om undertrykkelse ét sted på kloden, og en anden opfattelse, når det drejer sig om undertrykkelse et andet sted.

Jeg hørte naturligvis også, hvordan hr. Arne Melchior svingede sig helt op under taget her, da han fortalte om den undertrykkelse, der nu foregik på niende år. Jeg har oplevet andre lejligheder, hvor hr. Arne Melchior har været besynderligt tavs om en undertrykkelse, der har fundet sted på Vestbredden og i Gaza i 20 år, hvor hr. Arne Melchior har spadseret ud af salen eller har gemt sig et eller andet bekvemt sted; her var der åbenbart tale om en anden form for undertrykkelse.

Sådan kan man naturligvis have ét standpunkt i én sag, og så kan man passende skynde sig at skifte, når det er nogle andre, det drejer sig om.

Jeg var en lille smule imponeret af den radikale ordfører, for hun havde dog forsøgt at sætte sig en lille smule ind i baggrunden. Hun havde slået op i et af de leksika, som står her i salen, og som alle medlemmer måske af og til skulle kigge lidt i.

Hvis fru Lone Dybkjær havde læst lidt længere frem, end hun gjorde – i hvert tilfælde efter det, hun gav udtryk for – og hvis hun måske også havde taget det andet leksikon til hjælp, som står her i salen, kunne hun og andre, der havde gjort sig den ulejlighed, have læst, at der aldrig nogen sinde i Afghanistan før april 1978 har været noget, der tilnærmelsesvis ligner et demokrati. Det står faktisk meget tydeligt beskrevet, hvordan historien har behandlet dette land.

Hvad er det egentlig, vi snakker om? Ja, der er nogle, der står her og taler om, at de monarkister, som foretog den groveste, for ikke at sige